

Barna T. Attila

CIGARETTAFÜST

Valamikor a kilencvenes évek végén, egy verőfényes szeptemberi napon, mint elsőkötetes fiatal költő, betérferegtem az Írószövetség Bajza utcai székházába, az első emeleti Deák Étterembe. Csak ketten ültek az egész étteremben, Bella István és Utassy József.

„Szerbusz, Attila – üdvözölt örömmel Bella István. – Gyere, ülj le hozzánk.”

Utassy Józseffel – Dzsóval – ekkor találkoztam először. Miután István bemutatott neki, Dzsó szúrósan a szemembe nézett. Rám reccsent:

„Tudod-e, hogy szól az a versem, amelyiknek az a címe: Rögeszme?”

„Rög esz meg” – vágtam rá azonnal. A szigorú költő megenyhült. Mosolyogva méregetett. Átmentem a vizsgán.

Csend lett.

Titokban figyeltem őket. Ahogy ott ültek. Szemben velem.

Hátradőltek, kicsit le is csúsztak széjükön. A nyitott ablakon át cigarettájuk füstje az őszbe kiszállt. Utána néztek.

Éles madárfütty. Fénytocsák az összehamuzott asztalterítón.

Nem beszéltek.

Poharuk után nyúltak.

Újabb cigarettát kotortak elő a gyűrött csomagból.

Gyufa sercent.

Egyikük köhintett.

A másik mormolt valamit.

Néha-néha elidőzött pillantásuk arcomon.

Kis mosoly jelent meg szájuk szögletében.

S mintha sóhajt fojtottak volna el.

Aztán babráltak tovább egy szál gyufával, egy régi verssorral, egy emlékekkel.

Mennyi idő múlhatott el így?

Az étterem hirtelen megtelt füsttel, lármával, székek zörögtek, valaki harsányan ránk köszönt.

Azóta sokszor eszembe jut ez a nap. Még a halk edénycsörömpölést is hallom a konyha felől.

Valamit kaptam akkor.

Valamit átadtak nekem.

Hallgatásukkal.

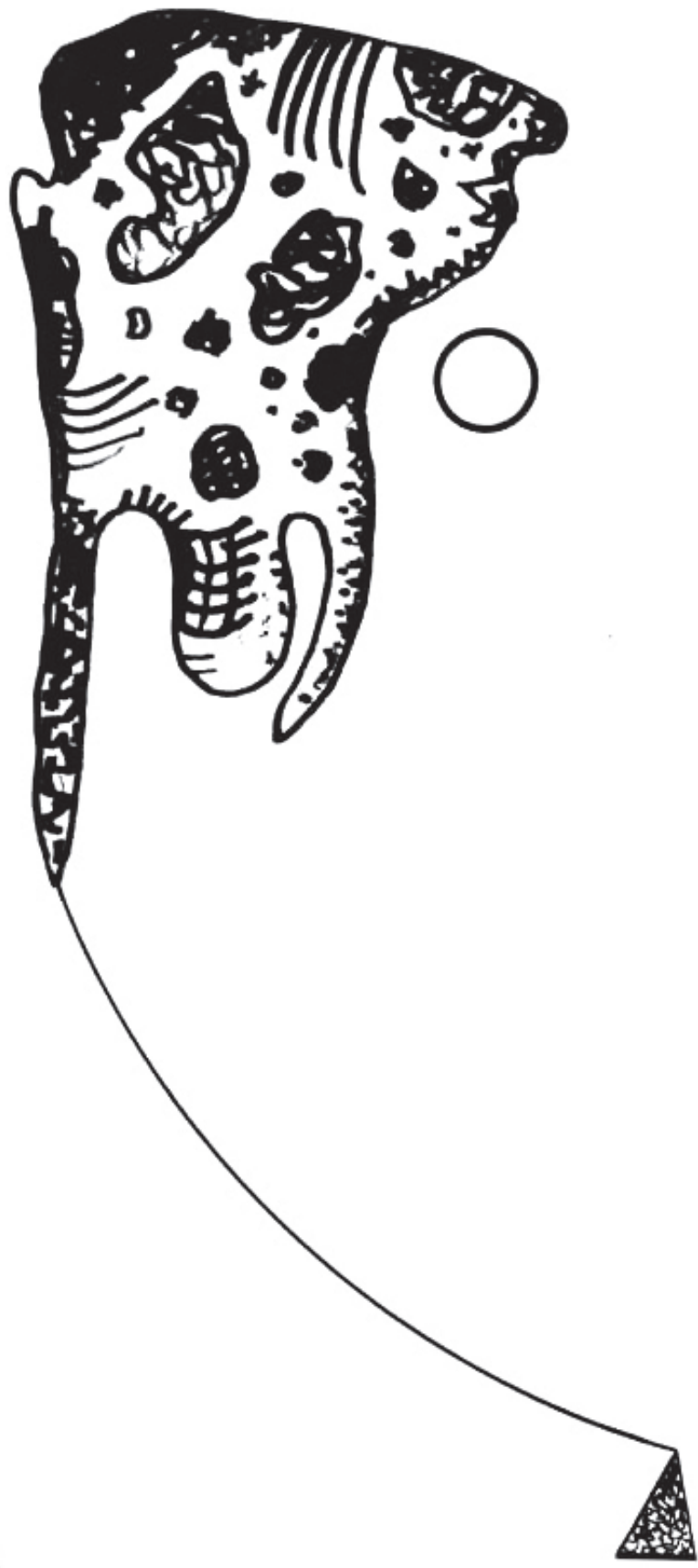
Rajtam felejtett tekintetükkel.

Dörmögve elejtett félszavaikkal.

Legyintéseikkel.

Bella és Utassy.

De az is lehet, csak képzelem, és nem is történt semmi különös azon a múlt század végi őszi délutánon.

1/2